

ACZÉL GÉZA

(vissza)galopp

LÍRAI UTÓSZINKRON

11.

*kinek füle van mindenki érti a szemérem álarcát ledobva aranynál sem
tárulkozott kombinéban juliska néni mivel valahol begörcsöl ez a líriko-epikus
folytonosság s a béna alkat irigykedik ha a szennyest mossák vagy
gátlástalanul átzuhog betemetetlen árkokon a poétai önkény lemaradt sorsokat
kaszabolva paranoiás magáért hadakozva önként a lázas költő mint jó
kalandfilmekben a fegyverét sosem töltő egyre csak lő ő és neki van igaza – hol
van ekkor már a haza belül a lélek laza szövete régen felszakadt az izgága test
nedveiből egyetlen ajzó hangot hall: valósítsd meg magad mert átütött rajtad
valami gyatra különöség tudod ez szélhámia de az emberi restség hagyja hogy
tovább csússz ezen a szürke populáris csúszdán s a sárkányi tett akár egy szűzi
kislány határait otrombán kitolja nem tudva kinek vagy adósa mikor fedetlen
arccal a kor riadt képébe kuvikolsz sokukat ismerem már s mindez tényleg
szörnyű magam némaságát is csak úgy tudom legyűrni ha ezen a lápos úton
olykor szeszre fogom a fejem nem nézek széjjel nem reménykedem s nem
érdekel ha olykor döccen a jambus s akár egy lerobbant rossz busz féltávtól a
végállomásra bedöcögök mert ti is azok vagytok mint én szánalmas köcsögök
állandóan lesve miként tudnátok szemfényvesztően és haszonnal eladni
magatokat és egymást s mire kitörne rajtatok a miazmás nagy láz kitaláltok
valami emberit s ez az apró csúszás olykor megsegít mindnyájunkat – szóval
egyverses költőként pipával a számban hatvanhét őszén árkádiába
visszatértem rendkívül gyanús az érdem de már akkor is rühelltem a
társadalmi munkát egy almásládán ülve törölgettem épp füstölóm szutykát
mikor a divatosan szakadt farmeros lány rámkérdezett innentől fejtegetésétek
az egyenletet melynek végén három gyerek és három unoka valamikor csoda
majd oda a csoda persze közötté több mint két mozgalmas évtized s te nem
létező olvasó talán elhiszed cinizmus nélkül zuhogott át rajtunk öröm és
száanalom de hogy a szálakat ki mozgatta bennünk végképp nem tudom csak
azt hogy a nagyerdőn féktelenül gurult át egy vad erotikus henger soványak*

voltunk és izgágák telítődve ezzel az éretlen küzdelemmel hol tanulta mindenki a magát én riadt mozdulásában lestem a nagy titkot a lányét ő őszintén adta magát szüksége volt a párra s az őszi erdön végképp ráleltem csillára a szerelem lélektanában bizonyosan bújkál valamiféle kidolgozatlan galamb-effektus ahogy remegve és bűgva szárnyal föl az aktus szegénységre és a lelki hiányra ködöt lehelve minden hétköznapi bibliára égetve a húst kábítva az agyat egy nagy puha gomoly máig mi ebből a tisztos paráznaságból fönmaradt és egy tompa rezignált beavatási kísérlet mivel anyámék bizalmatlan pillantásában túlságosan korai e képlet néprajzban magyarkodó apósjelöltemnek pedig legörbülő az álma hogy nem lett ősi fundamentumokban érzékeny ifjúra leánya ezek után nem kérdés rejtett zsigeri oka volt annak hogy több dimenzióban futottunk egyszerre a falnak aztán már csak lehasznált esküvői képek közel a jugoszláv határhoz mellyel olykor csak ezoterikus verseivel fennkölten pislogó egykori sógorom határos mivel túloldalról minden kis mozdulásra lóttek mint az állat ám ő fogva fekete esernyőjét gyanútlan indult el pecásnak ott és akkor ki tudott lépni egy absztrakt térbe újból igazolva egy poétikusan meglazult agynak mekkora reménye adatik a halhatatlanságra míg mi szófoszlányokba bezárva legfeljebb a pulykát nevelő katolikus pappal és a feleségét lelövő egykori rendőrrel vertük a zsugát hordónyi kisfröccsel olykor napokon át az anyósnak haza azért néha átköszöntem hogy az éles szemű falu ne beszélje mellé igazi jöttöm az őszinte és kalandmentes házasságot körben az ormánsági folklór virágzott de azért egy kis tolnai szél szerbes humor a század eleji vonatokon horvátok népe lassan kortyolgatva kóstolgattam a férfikort mint a lét bölcsülő nehezeke megint egy kis falusi jegyzőszobában ahogy egykor sorsom is beírták villányi boroktól mámorosodva kapartuk alá az irkát az állomásfőnök kicsinosodott lánya előtt majd sok kába éjszaka és kába délelőtt s mivel közelgett az egyetem harmadik éve újra debrecenbe kéne – azok a becsületes albérlet keresések fészekrakás szalmából és egyéb tett földúcolták a kamaszkort mert az ifjú pár még riadt és kamasz volt hiányos jegyzetekkel szaladgált illatosan zümmögött rezsón a birsalma a huzatos padlásszobában sok szépség lehetett bennünk apró komolykodások és jóleső alázat különös párázásban a megindult felnőtt és a képből félszegen kihátráló nagy gyerek közben hazulról a sok komor intelem hogy tanulás és végképp nem esni termékeny bujálkodásba de hát van-e törvényszerűbb mint a nász s annak vijjogó harácsa a megfogant utód melynek jöttében a számonkérés már nem racionalizálható téma a nő gömbölyödő hasának édenkertjében az érdes világról megfeledkezni ma sem vallásos anatómia a bimbózásban lecsöndesülnek a héják s bár petőfi szobra alatt apával vívtam még egy nagyot sosem ejtve ki magamból az aggodásnak és a rejtett büszkeségnek szálaiból szöve azt a billegő retorikai futamot mely tovább mélyítette bennem a

feldolgozatlan ügyek bonyodalmát s máig is ha tekerem a nézőpontok malmát ráérzek valami reménytelenségre de még erősen kötődött s nem oldott a kéve dőlt két szemeszter között a termékenység barokkos romantikája egyre óvatosabban lépkedtünk föl a korhadt lépcsőn a padlásszobába és tekingettünk búvólten magunk helyett az ismeretlenbe ki tudta akkor vegytiszta képletbe oldani milyen nüanszokon indult meg rejtett csatornáinkban az utódlás kedve kinek szól a lelassult mosoly melyet a féltés burkában megereszkedve körbe adogatunk hisz semmink nem volt csak egy hóbörgő költői érzés és egy domborodó hasunk díszletnek nyikorgó vaságy egy pléhkanna rozsdás rezsó néhány kopott ruhadarab foszlott könyv akár egy nagy naturalista dráma mása innen már akkor sem lehetett indulni a halhatatlanságba nem toltak az ember alá autót nem lészen lakása nem vettek baksisért tehetséget korrupcióra hegyezett állást a befogadó lélek inkább várta csöndben a szanalást melybe a kor ideológiába mártott mutatóujja majd kitúrja büszkeségének nem lesz retúrja legfeljebb talán útközben egy nehezen készülődő melegséget őrző kisgyerek

